

Milena Đurović
Pažići bb
81410 Danilovgrad

Ministarstvo ekologije, prostornog planiranja i urbanizma
Ministar prof. dr Ratko Mitrović
IV proleterske brigade br. 19
81000 Podgorica

Pažići, 11.4.2022. godine

Poštovani gospodine Mitroviću,

Ja se zovem Milena i učenica sam osmog razreda. Živim u Danilovgradu, bolje reći u Pažićima, naselju na obali Zete. Sigurno se pitate šta to jedno dijete hoće od Vas. Pokušaću vam objasniti razlog svog obraćanja. Nadam se da ćete pismo pročitati do kraja i njegov sadržaj podijeliti sa saradnicima, ali i sa poslanicima u Skupštini Crne Gore.

Već je tradicija, valjda zbog 22. aprila, Dana planete Zemlje, da je ekološka tematika najaktuelnija u aprilu. U školi, pa i u gradu sprovode se brojne aktivnosti koje bi trebalo da nas opomenu, da ukažu na ekološke probleme s kojima se suočava moj grad, naša zemlja, ali i cijela planeta Zemlja. Čini mi se da ne postoji kutak na našoj jedinoj i zajedničkoj planeti koji nije suočen sa problemima, prije svega sa klimatskim promjenama.

Časovi u školi, edukativne emisije na TV-u, stare fotografije... Tužna sam, gospodine ministre, Veoma tužna. Svijet se tako brzo mijenja. Naizgled život je ljepši, lakši. Ne prihvatam da je ljepši. Jeste lakši, ali po koju cijenu? Koju cijenu plaća naša planeta radi tehnološkog napretka i bogaćenja pojedinaca? Šta će nam tehnološki razvoj i nečije bogatstvo ako se planeta kreće putem bez povratka?

Svakim svojim postupkom, svakog trenutka, trudim se da sačuvam životnu sredinu. Sigurna sam da milioni ljudi širom svijeta rade isto. Želimo da nam planeta bude zelena, da su rijeke bistre, da su mora plava, da je vazduh čist, a zraci Sunca bez štetnog zračenja.

Ko nam osporava ove jednostavne želje?

Klima se mijenja. Smjenjuju se godišnja doba, već vidno promijenjena. Suše, vjetrovi, poplave... Uništene su šume. Životinje su ostale bez svojih staništa. Mnoge su već nestale. Pa gdje je ljudima pamet? Skoro smo uništili pčele. Da li mi uopšte bez njih možemo opstati? Da li razmišljamo da je priroda jedan ogromni lanac, a da mi, ljudi, iz dana u dan kidamo karike toga lanca?

Ljudi za sobom ostavljaju gomile smeća. Obale rijeka, dubine mora, planinski obronci postali su deponije. Plastika, plastika, plastika. Neuništiva, nerazgradiva, zaposjela je čak i širine okeana. Ne biste vjerovali, gospodine ministre, da mi se desi da ne mogu preći ulicu kada idem u školu. Zbog čega? Zbog kolona

automobila koji kao mravi žure nekuda, s razlogom, ali i bez razloga. Ljudi gube zdravlje jer su zaboravili na kretanje, na svjež vazduh, na boravak u prirodi. Uništavaju nas fosilna goriva. I, opet nikome ništa.

Učim u školi, često slušam da je naša zemlja ekološka već mnogo godina. Pitam se opet u čemu se ogleda ta ekologija? Ne vidim je. Ona je kao ono ruho u priči „Carevo novo ruho“ nevidljiva. Ekologija je širom svijeta zaboravljena, ne na papiru, ne na jeziku, nego na djelu. Svaki čovjek treba da doprinese rješavanju ekoloških problema. Kako? Zajedničkim snagama. Svako da krene od svog doma i svoga dvorišta, svoga grada i tako dalje.

Molim Vas, pokrenite ova pitanja sa mrtve tačke. Stavite ih na dnevni red Vašeg Ministarstva, Skupštine i svih onih koji mogu pokrenuti da stvari krenu u dobrom pravcu. Inicirajte akcije koje će i drugi prihvatiti od nas. Ne moramo mi uvijek biti iza drugih. Možemo poći od sitnih stvari. Evo, ja ću, kao i svaki član moje porodice zasaditi drvo. Nije bitno koje drvo, važno je da je drvo. Zamislite da svaki čovjek u Crnoj Gori zasadi po drvo. Koliko bi to hiljada bilo?! Pokrenimo akcije i očistimo korita naših rijeka. Očistimo jezera, planine... Budimo svi ekolozi. Razvijajmo ekološku svijest kod mladih i starih. Natjerajmo edukacijom ljude da postanu čuvari naše jedne i jedine planete.

Nadam se da će ovo pismo podsjetiti i Vas i Vaše saradnike da je stanje alarmantno i da svaki trenutak čekanja ima ogromne posljedice.

Srdačno Vas pozdravljam,
Milena